

SZILÁGYI ZSÓFIA EMMA

A megváltó

SZILÁGYI ZSÓFIA EMMA (1995) Budapest

– Csak tessék! – mondta Ernő, és a liftbe mutatott. Az ördög viszont meg sem moccant. Ernő nyelt egyet, majd illedelmesen előreengedte magát, mire a szörnyeteg lomhán követte.

– Hanyadikra tetszik? – kérdezte, majd az ördögre pillantott, de az nem válaszolt. Ernő megvakarta a fejét, majd azt a pár szál haját hátrasimította. Egyetlen számot sem tudott a lift gombjaira vetíteni, amely a pokolfajzatokkal kapcsolatban eszébe jutott. Amúgy sem volt az összefüggések és kombinációk embere, nemhogy zavarában.

– Erzsikéhez tetszik menni? – érdeklődött, majd amikor észlelte, hogy válasz nem érkezik, folytatta: – Nem lepődnék meg. Biztos voltam benne, hogy egyszer úgy elesik, hogy betörik a feje. Iszik, mint a kefekötő. A lánya is iszik. Terike. De az már elköltözött innen, mert amíg két esés között az anyját istápolta, addig nem tudott inni. Szóval, ha a harmadikon kicsit véres a fal, ne ijedjen meg, mert az csak az Erzsikéé. Tudja, mégis az a legborzalmasabb ebben, hogy még be sem gyógyul az arcán a seb, már szerzi a következőt. Annyi vart és heget még nem látott. Illetve biztosan, mert sokat látott emb... akarom mondani, elég öre... Tehát van elég tapasztalata szenvedés terén – nyögte ki Ernő, de az ördög továbbra is némán meredt maga elé.

– Jaj, hát milyen buta vagyok, a Karcsihoz jött, nemde? – tudakolta. – Pedig ő igazán rendes szomszéd. Ápolt és udvarias. Az meg, hogy kábítószert árul, hát istenem... Jaj, ez csak ilyen szófordulat – magyarázkodott suta pillantást vetve a pokolfajzat arasznyi körmeire. – Szóval, ki vagyok én, hogy ítélkezsek bárki felett is? Van rendes kábítószeres, mint ahogy rossz ápolónő. Képzeld, amikor egy barátom anyja combnyaktörést szenvedett, három napig nem cserélték rajta a pelenkát... – csóválta rosszállóan a fejét. – Na, meg én is nyalogattam ilyen kis színes, ragadós papírfecniket, ám az amolyan kamaszos rendetlenkedés volt, semmi komoly. De akkor, gondolom, most szegény Karcsinak annyi, túladagolhatta... – Ernő empátiás ember és jó szomszéd léte mélyen felsőhajtott.

– És akkor Karcsinak már tényleg vége, vagy csak most lesz, ha magát meglátja? – kérdezte az ördög tekintetét fürkéselve, de az továbbra sem válaszolt. Ernő fészkelődni kezdett, lassacskán túl szűknek érezte a liftet. Zavartan megköszörülte a torkát, ingujjával pedig letörölte verejtékező homlokát.

Bizonyára nem társasági lény, gondolta magában, de ettől még a liftben nem lehet örökké ácsorogni, és a húst is ideje volna már betenni a hűtőbe, mielőtt megromlik a hőségben. De hiába nem számít az ördögnek az idő, mégsem lehet faképnél hagyni, főleg hogy már beszálltak együtt.

Több ötlete viszont nem volt, kiért jöhetett, mert a hatodikon Suránszki évek óta börtönben ül, őt nem itt kell keresnie. Aztán... bár a hetedikén Majtényiék sunyi disznók, mert mindig trükköznek a közös költséggel, nem igazán indokolt a pokolba kerülésük. Báthoryék és Koósék kizárva, hiszen vesznek minden család szokott.

Akkor valami baleset lehetett, elmélkedett tovább magában. Kétszer beleszipantott a levegőbe, de rögvest nyugtázta, hogy se gáz-, se égett szagot nem érezni, meg hát a tűzoltók is már rég kiértek volna.

A gyilkosság is felmerült benne, de ahogy eszébe jutott, rögtön elvetette, mert az agresszió pusztá gondolatától is az ájulás környékezte.

Ernő most először sajnálta, hogy a gimnáziumi hittanórán az Annácska melleit csodálta, nem pedig a lelkészt hallgatta; mert most biztosan hasznát venné az elfigyelmetlenkedett tudásnak. (Persze annyira nem bánta meg, hiszen kitartó szemmunkája elnyerte jutalmát: a lány végül megengedte, hogy megcsöcsöréssze a végében. Egyszer. Azóta se fogott olyan csodás melleket!)

Idegesen az ördögre nézett, hátha le tudja róla olvasni, mégis mit várhat tőle. Végtére is emberből van, joga van ahhoz, hogy ne tudja, ilyenkor mit kell tenni.

Még erősebben kezdte törni a fejét. Lehet, hogy nem is valakiért jött, hanem valakihez.

– Ó, hát miért nem mondja... – kezdte, megtörve a kínos csendet, majd bizalmas hangon egyből folytatta: – A drága Lilikéhez jött, ugye? Hát igen... Elvégre férfiak vagyunk. Tudjuk, hogy van ez. Nincs ebben semmi szégyellnivaló. Én is voltam nála, cukorért, ugye. Többször. Ő az ember lelkét is leápolja rendesen. Ha más lenne a szakmája, tán még el is jegyeztem volna. Ráadásul isteni a pitéje. Pardon. Szóval imádom a málnás pitét. Forró és kellemesen savanykás. Úgyhogy gratulálok, magának remek ízlése van. De egy jó tanács... – sutyorogta Ernő, és közelebb hajolt a szőrös monstrumhoz – ...ezeket a patákat jól törölje meg, mert Lilike a tisztaságra viszont allergiás!

Elégedetten elmosolyodott, mert biztos volt benne, hogy jó pontot szerzett az ördögnél, ami a jövőben igen nagy jelentőséggel bírhat.

Azzal már nyomta is volna meg a gombot, de egyszerre hirtelen visszarántotta a kezét.

– Ugye, nem viszi el Lilikét? – fordult az ördöghöz kétségbeesetten. – Az, hogy valaki kurva, még nem bűn! Ma már nem az, higgye el! Tudom, hogy a maga idejében vitték, ölték, égették őket. De mostanra ugyanolyan egyszerű munka, mintha gyárban, boltban vagy tanárként dolgozna. Amúgy manapság mindenki szopik a maga módján. És Lilike számlát is ad, igaz, főzőtanfolyamról, de becsületes, adózó honleány. Ha én nő lennék, biztosan kérnék pénzt azért, ha valaki nálam tanul főzni. Érti? Lilike egy bizniszsvumon... nem kurva! – hadarta Ernő rendíthetetlenül, majd a szája szélén meggyúlt nyálat két ujjával letörölte.

Ekkor váratlanul megjelent a liftajtóban az egyik szomszéd, viszont Ernőnek izgatottságában nem ugrott be a neve, csak az, hogy melyik szinten lakik.

– Hát nehogy már az elsőre lifttel menjen, ott a lépcső. Itt most élet és halál közt vagyunk! – A férfi meglepődötten ellépett a lifttől. – Na, ezt például elvihetné, ez egy suttyó. Látszik rajta. Albérlő, hát kell nekünk ilyen? De-hogy kell... Az elsőre is lifttel menne... De a Lilike, nos... Azt kell mondjam, szó sem lehet róla. Ez a hús, mit gondol, kié? Az enyém? Tévedés! Lilikémnek csináltam volna meg. Paprikásnak. Mert én beérem ennyivel is, érti? Nem kell, hogy az enyém legyen, nekem az is megfelel, ha az enyém is – mondta, és elégedetten az ördögre nézett. A lift lámpájának lustán pislákoló fénye glóriaként ragyogta körbe a szörnyeteg szarvait, mire Ernő felhorkantott és a homlokára csapott.

– De hiszen én keresztény vagyok – lihegte Ernő. – Keresztényként pedig önként leugrani, mondjuk, a tetőről, akárhogy is nézzük, öngyilkosság. Így a Lilike mégis csak az enyém lesz! Bizony, kérem! Engem most szépen elvisz, és aztán jöhet egyből vissza Lilikéért, mert a pokolban nincs semmilyen materiális szarság, így már nem kell kurválkodnia. Ott is lehet házasságot kötni,

az meg mellékes, hogy nem Isten színe előtt történik – jelentette ki Ernő nagy egyetértésben önmagával.

És mivel a szörnyeteg nem ellenkezett, de nem is bólintott rá, határozottan megnyomta a gombot, amely felvitte őket a tizedik emeletig. Szaporán felmászott a tetőre vezető tűzlétrán, óvatosan kivágta a csapóajtót – nehogy kiszakadjon a szatyra –, majd anélkül hogy hátranézett volna, a megvilágosodás lendületével leszaladt a panel tetejéről.

KONOK TAMÁS, Graphidion, 2008/26 (MAG)